

Tizenhét hattyúk

Esterházy Péter regénye alapján színpadra adaptálta: Orosz-Bogdán Noémi

1. jelenet

Csokonai Lili táskával, fejhallgatóval a fülén besétál takarító ruhában a nézőtérre. Lerakja a táskát, elveszi a falnak támasztott seprűt, dolgozni kezd. Sepreget, törölget, megpucolja valamelyik néző cipőjét. Közben dúdolgat.

Felirat jelenik meg kivetítve: Curriculumvitaehattyú

LILI *(fejhallgatóval a fején, mintha tananyagot mondana)* Verhenyő: hattyú csőrét fognyi, szorítnyi, arcmásamon görgötnyi, körbe-körbe, fülemen, tarkómon, hajam fészkében, orr cimpásán, verhenyő, kék-eres lüktetés, forróságát csöppenként... *(elveszi a fejhallgatót)* Ó. Lili. *(kezet fog az egyik nézővel)* Csokonai Lili. Szerbuc. Hogy mi? Én meséljek magamról előbb? Jó van, uccu neki. Én, Csokonai Lili löttem e nyívvvel tellyes világra az 1965. esztendőben 17. septembris virradólag Csepel szürke lapályában, az igaz római hitben és hitetlenségben megmaradván hóttig. Az én idvezült anyámat, az szépséges Várdai Kata asszont vötte ki Isten ez világból ugyanez órán, kinek bizon azért gyilkosa vagyok akarat nélkül. Az én szerelmes uram atyám, Csokonai Péter hótt meg szintén 17. napján Szent Mihály havának anno 1969-be, életének fényes 35. éviben, életje fáját szomorúságban maga kezével töré el, kinek nagy emlékezeti ez világon is fölmaradván, az örök bóldogságban tündököljék.

Megjelenik a következő felirat: Édesapámhattyú

LILI Millyen vala az én édes apám? Meggyfaszagú vala. Mastanra bezzeg megöregedék. Veszendőbe menének csodás vonási, ő megfeledkezék ősi szöméllyérül, arról a megfoghatatlan, titoktellyes és izmos ködalakról. Egész tudásom nincsen, mert arról a férfúróról nem lehetett tunni, mondani semmiket. Melly erősen szenvede! Melly sokfélét láta! Vala bestye magasban és vala bestye mélyben! És mast melly kicsinykedve kéri ezt számon a világtúl! Hogy

akkor hát mégis nem heába fojtogatta vón őtet a vad üdő? Hogy mégis nem lehetne kényre kitoszítgatni az embereket maguk életiből? Holott ehhez nekem szörével semmi közöm. Nem es baj, annak arcélatja lakoz bennem, annak köszönhetek mindent, és köszönöm es, én drága édes apám. Lator hazudság, hát hiszem meghótt, négy esztendő mikor valék.

Megjelenik a következő felirat: Édesanyámhattyú

LILI És millyen vala az én édes anyám? Messzi szép asszon vala. Nem küldé a hatalmas Isten szípnék, s midőn kivőtte e fain világból, akkor se vala az. Között mégis, bámultan állottak meg a férfi nípek természetessége után fordulván. Ha hezzá bebújék az ágyába éjszakán, hagynám békít, és héába mondtam, holott szintén jönnék ellenkezőn hezzá rettegett álmomat hessíteni, csak nyíktva üvölte: Nem vagy te senki, te senki nem vagy!

Annak utána mikor édes apám idehagyott vóna münket, édes anyám kívánsára házunkhoz hurcolkodék egy inzsinyér ember. Sok dolgok megváltoztanak, különösen az én szép asszon anyám, ki még szebb lőtt. S engemet hanyagolt el. De hát hogyan es lehetne foglalkozni egy gyerekemmel, ki tetem a tetemünkből... Ha leült vélem povedálni, a barátosném akara lenni, a cimborás társam. Bizonyosan akará azt kitunni, miket vélekednék órólok. Szóiban ráébredék a mérnök szóira. Elő-előjövő bős reáüvöltésimet váratlan hallgatag tűré. Ollyan igen megváltozék, ugyan már nem es fáj vala.

A mérnök gonosz tetszésére valék. Megviselék egy virágos egyberuhát, abban jártam takarítani, emberek lustmocsát sikálva. Kilóg vala két növendék combosom, meg hónom aljában a pacsmatos riadt szőr. Es mérnök ez kettőt nézgette. Egyben ivának csömerig mind nap. Asszon anyám meg az életről csácsoga. Mondám arcból arcba, hogy megvénett volna. Ríni kezde. Ez a mérnök hatása. Régent nevetve szájon ütt vón. Ajkamon serkent vón a vér. Büszkén nyalogattam vón. Csudadolog hogy idáig, idáig röpült vala az én füsti fecske anyám. Lator hazudság, hát hiszem meghótt mikor löttem.

LILI *(nézőhöz)* Akkó tiedé az emellet, enyim meg a földszín? Jó, hogy mán nem magamba köll takarítnyom.

Megjelenik a következő felirat: Brazilhattyú

LILI *(takarít, a földet sikálja)* Haj, tudod mit? Brazíliában akarok élni. *(megvonja a vállát)* Mert ott jó.

Csendben takarít tovább, felrakja a fejhallgatót. A következő megszólalása ismét olyan, mintha tananyagot mondana.

LILI Magvető: vasárnap lomha bányatónál üdegelni, a combok tárgyas végszerű takarásában hattyú csőrét izgalom nélkül, nem undorodva, nem es unottan, nem örömmel, csak mert kéretett: lefejni. Látván a cseppek állatszerű iszkolását a homokba, a fontosság érzete, hogy evvel valami jelentős tétetett: mag a földben. Csak abba ne hadd, abba ne hadd, abba ne...

Megjelenik a következő felirat: Szűzesség-hattyú

LILI *(hirtelen leveszi a fejhallgatót)* Hogy jargalna kölyöklánka bódoltan csikorgó villanyos után, hogy csapkonna izgágán oskolatáskával, látna golyóütte vakolatot, tekéntetet, orrlíkat, szőrszált, fejr kéjt, setét gonoszt, szürke magányt. Szőrcsölne kapkodva aert, de akkor beleakanna sínszegélbe, vágódna aszfaltba, sikítás, fék, vérezne kéz, térgy és ottan pengéfájás fönnen a combtövek közt, az eredetben. Mintha pisilni kellenék, bugyin veres pötty, fájdalom-rózsa, karon gipsz hólnapokon által. És hogy ott ülne törötten a távolodó, örökbe enyésző villanyos képével szömiben, környülnézne, mint az kivel megtörtént volna már mind, mi történni bír és meglepődés mastantul nem érhetné. Aztán mámorosan megkiáltaná, jól: VAGYOK! VAGYOK! Feküszöm a setétben. A setét feküszik rajtam. Az ajtó nincs bérakva, fényrés oldalt. Hangosan kimondok egy szót. A setét nem válaszol. Ingerel a kiszámítottsága. Nem kívánna elijeszteni a marha. Eridj fenébe! Szép híves ajakával homlokomat áldja meg, majd orromat és orcáimat csókkal. Becserkész. Ottan dobol, unszoz. Kapok két pusztit. Ez min mulatok. Hamarsággal rátenyerel a számra. Durvasága köll. Beleharapok a kezibe. Vigyorog, kezdi térgyemet simítani. Esmét feszeget fántom-fánttal, nem hagyom. Elégedett, gaz képén látom, azt hiszi, csak üdő kérdése. *(magán kívül)* Szűz vagyok, szűz vagyok!!! *(szünet, majd feleszmélve nézőhöz)* Te nem? Jó'

van az is. Zabállyni mit hozta? Semmit? Hát eztet nem néztem vóna ki belőled, má' hogy érted, álló nap nem eszõ semmit.

Megjelenik a következõ felirat: Bêlhattyú

LILI Emlékezem, coca ölésére möntünk vala én szerelmes apám urammal. Minden szürke, dermedt. Mért nem szeretsz? De belenyúltam vala a felvágott disznó hasába, a gőzölgő, párolgó, bővséges belek közé, a beleket csúszattam, folyattam az ujjaim között. Elig lehetett elvonszozni engemet onnét. A meleg bél az jó, mint Brazília. (nyel egyet) Én mámma kóbászt hoztam. Kaphatsz.

Lili odamegy a táskájához, kivesz belőle egy ételhordót, megkínálja a nézőt, aztán leül enni.

Megjelenik a következõ felirat: Biankóhattyú

LILI Nya, hol es tartottam? Sokaságban éltem vala, ugyan erősen egyest. Nénjem nevelt vala, édes asszon anyám apárul fél-testvér húga meg annak ura, István bátyám. Három élénk polyával áldá meg őket az Úr, üdőben nálamnál zsengébbekkel. Gonoszka fertelmek. Engemet szógaként tartottak vala, árságom miatt. Akkoron bejövének hozzám, midőn ők akartanak. Nem vala napszak, mellyben csöndemben maradtam vólna, ha nem a lefekvés előnek, már akkor mög minek, olly igen fáradttá löttem, hogy nem csak mások hagyának egyedül, de magam es magamat. Honnét tudtam vólna hát ki-minemű vónék? Néném nem vala pokoli szömélly, hogy nem inkább sápadt, mogorva és óhajtozós. Nem vala sok jó szavunk egymásához. De István bátyám vélem únos-úntalan foglalatatoskodék, taníta erre-arra, és vala előzékeny, ha mint volnék asszon én es, meg gyermekei ellen pártomat fogá az igazság szerént... Há' na, ez minden porcomnak fenemód jólesék. Nyakát átölelvén himbálva csemeszkedék rajt, Édesemnek, lölköm-Szívemnek elmondva ötet, mer' a hideg néném a szobámba megirányíta. Ám vakot vet vala a kocka: néhány kátyolódással bérlett napok múlván megbővesedének az alkalmosságok, nevetések, pillantások, kacérozások, apró csalókálkodások... Hallatszék estönnen belyülről folytott vesződésük énróllam, hogy ergo én ki-minemű vólnék, ürdeggel rokon, ki beszínelte magát e romolatlan egész cselédbe... És

István bácsi, édes bátyám, a vén kecske zavarban, hímelve-hámolva csak azt mondja, hogy végre is mennék tőlük el. Azaz közönségesen kihajítja, akar egy haszna nem vehető mészert.

Szobáit megpallérozni szerződék a J. ispotályba, korán menék, későn jövék a Csepel poros szigetére más házba, pénzért. Ika néni vala a házi asszon, az kit nem igen állék. Kétségeskedő vala meg félelmes, mondja: nekem nem hordja föl ide semmi férfi állatot! Meg sokas is vala a pénz amit követele. Ezért menek takarítani a Sz. vendégfogadóba. Az vala hódító terepem! Bezony. A magam beszédjeire már nem emlékszem, elenyésznének akkori kívánsom ereje alatt, hogy én őtet megcsókolhatnám, kit az ispotályban gyógyulgattam, s ezér engemet csodált... Azt hívém, a vendégházban jobb vala az ilyen dolog, mint az ispotályban, de nem vala jobb. Szem előtt valánk, azon felyül itt minden pillanat mutatá, hogy másodosztályú teremtmény vólnék. Te proli, kiált a tükör kajánul, te proli.

Suvickolok, kaparászók álló nap, közbe mennek a napok, oszt tele van a város szerelemmel. A rádijó megis aztat hazunna, nem baj, ha egyedül vagy. De baj. Én Istenem, Teremtőm, be jó lenni valami emberrel!

Viszont láték olyanokat, mit eddig soha. De itt es elméne a nap, és nem maradt más vissza, csak a fáradtság. Soha nem hittem vólna, hogy az álmoság ilyen fertelmes állat! Bármí, Teremtőm, bármí megeshetett vóna vélem gonosz álomlétben. Eccer összetalálék a közelben élő buszsofőrrel, az ki látván nem bírok tellyes ésszel, neki nyomoríta a folosófálnak, de ellenkezésem heánya úgy megrettenté, hirtelen-kelletlen továbbálla. Másnap szólék rá, kéne beszélünk, de szavamra szitkok árja boríta úgy el, hogy nem csupán belepironkodék, de nem tudok vala szóllani semmit.

(*nézőhöz*) Te amúgy isméried a Marit? Itt szokta volt lopni az üdőt ő es. Igazi kétdimenzós asszon! Szeretek én vala dógozni. Ösmerém a mocsok külömb-külobmb fajait, undok színeiket, akaratjokat, és dühödt háborút folytaték rontásukra. A tisztaság bennem a rend képzetét kelté. Istenem Országá.

Ugyan jó vala nem dógozni es, vagy elig kicsit. Ötöt hétig gágogva végiglibegtük az irodaszobákat, nem túl szaggatva magunkat, meglocsolók a plánta zödet, megburítánk üveg hamu tartókat, masinával szaladva port szívánk – és kész. Kész. Bársonyafotám – így hittuk egymást - ha lennének szípek! Igen, nem több, fiatalok és szípek. A mosdóházban átöltözénk, álrulás

hercegnők! Kípzeld, Mari ruhamegmutató leánként es kereste kenyerét, és ruháit nékem vékon pénzeken továbbadogatá egygyivel. Cifornyás piperéből naponta változó szín-elvek szerint megfőstöttük egymást. Részletekig elgondolánk, mi felelne meg a napnak és benne szeszélyes kényünknek – harsányság és lendület, finomság és lendület, kékek! Így kegyesen nekiesénk a napnak, eszegeténk, keveset ivánk, kézilabda játékokra járánk, mert Mari egy ilyen ifjúval összeédesedék. Ottan sietve uszodába, még inkább mert kedvelém a pólósok puhább, laza izomjait. Annak utána leszállna a horgas este, a kapunk elejbe Mari arcon apolna, én fölmennek szobámba, lemosnám magamról a mázat, és eszelősen várám Kéri csalfa távhívását, az mi hun érkeze, hun nem. *(nézőhöz)* Mit néző? Ja, Kérit kihagytam vóna eddég? Kéri Márton. Há igen. Bársonytafotám, sűgom en setétemben en magom ürességének. Ríni rívom magam. Tele vagyok a váras...

Lili felteszi a fejhallgatót, ismét mintha tananyagot magolna.

LILI Mint: tévéletnyi kézben hattyúcsőrrel, „kéz” »a« „kézben”, egészen mozdulatlanul, csak az izmok reflex rángása meg a vér lüktetése mint mozgás –

2. jelenet

Megjelenik a következő felirat: A szűzesség elvesztése hattyú

LILI *(leveszi a fejhallgatót)* Domine Kéri benső barátosa volt Marinak énelöttem. Lépve megy az ember cégéres gonoszra, így mondják. Többször veté olajos tekintetét a fogadó ösvényein véletlen rám. Ő a férfi állat bámulós species-ébe tartozék. Bámula, és nemcsak a szokott szömélltelen illetlenséggel. De héába, nekem ő meg társai túlontúl messziek valának. Pontosan azt nem hívém el, hogy komolyan gondolná a nézésit. Én nem szoktam vala ilyenekkel találkozni. Máshun élek. Mégis komolyan vötte a szemek kurtacifra játékot. Történe kedig, hogy én egysze' késtem a munkábó', minél fogva elől járom kemény és igazságos szókkal engemet marcongata. Mire a mappáival ottan tébláboló férfi - Domine Kéri - engemet védelmébe vonyt, könnyű hangon okítva fölöttesemet női szöméllem voltárul, kivel így mégsem lehetne ócsálózni, és tele pofákkal vigyorog vala rám.

Reá ámodék. Előjárómtúl óvakodtam volna, ez meg, ez a más-bolygóról gyött, mit avatkozik benne, hiszi, a kedvessége menlevél? Megsétáltatám az eszem ezen a férfin! Szegin Kéri Marci ezzel halálra sértődék, azt szerette volna, hogy „fiú”-nak néznék. Kedig férfi vala éppen, és en ezt szeretém, hogy férfi.

Azt, hogy beretvált pofájú, hogy kenceficiket használ. Én akkoron durvattan lekoboznám nyaki kendejét, ha mint fojtogatnám, és holdbéli Kéri uram kedéllyel borzongana, holott már meg kellenék agyában fogannia, hogy hibázott vón, evvel az örölt fúriával tám bakot lőtt vón, tám mégse ilyen luat akart vón... Késő, édes szívem, már késő, és ahogy kezeimmel kifosztom zakójából, rám kapródzik tetemének enhe illatja... Vágyom rá, meg fogom cselekeszni! A hátát karmolom, sziszog, vigyorog, megódozom az övét...

Hóhahó, ugyan nyavalás csönd lett!

Előljárom rám parancsola, jó Kéri uram kedig egy mesés hercegeként elibém lép, kezeivel megragadá én-kettemet. Forró tenyerében vala a kezem.

Félszemekkel a főnökemet lestem. – – – És mégis ez lön közös történelmünk primum minutuma, mellyben fátumosan elváltozunk... Ő az! Ki sugárzik egy tekintet tükrében, sugárzik, ő, ő, a SZERELMES én.

Két fékeveszett nap kezdődék, eszeinket elhányván kergetőzénk. Én az alsorban dolgozék, Kéri szegin árkon-bokron igyekezék hezzám, megáll elejbem, és én meg soha nem látám így a remegő bódogságot tekintetben. S midőn ujját a képemhez érintette vón, vötte vissza játszva, az ki mint tüzes ércet fogott volna, de akkor meg bizon izombúl magához ránta, hogy a szusz méne bennem, s mondá: Jó. Ahelyt hogy szeretlek; midőre én nem bírék válaszolni, a szemem meg felgyüle könnyüvel, szeretlek.

Az egyedül levést jó rokonnak tudtam, ugyan nem ezt a reszkető hidegséget. Valaki hiányát, ezt nem ösmerém. Hogy az egyedül levésbe belé lehet öregedni, ezt nem ösmerém. Nosza Kéri Marci ódalán megösmerék mindent. Másod nappal a kísértést. Zokogva vonyám össze combjaim. Szerettem, de nem akarék idegent magamba engennyi. Pedig mindég mindenki idegen magadhoz képest. A szobájába csempesztetvén, immár hanyatt, szédülésben – és mégse! Én Istenem, Teremtőm, be jó lenni valami emberrel.

Senki élő ember fiának nem tartozom számadással, csak a dücsőségben uralkodó jóságos Urunknak, ki előtt mindenek mezítelen és nyilvánvaló. Mégis kénytelen lelki furdalással nagyságos, szegin Kéri Márton uramra gondolk.

Budaörs benzinkútjához rendelénk alattomban jeles találkozásunkat.

Várakozék, hogyne. Békesség nyílt vala bennem, hogy heába volna a rút, teli busz, heába a világ nyirkos és színtelen, engemet elégedéssel töltö el, hogy ki mindenki éppen dógozni mennek, én meg..., s magamba kimondám a szót, ha mint ezerszer megtettem volna. A fogós hideg ellen nadrágot megviselék, ugyan jó lett volna most érezni combomat combomra dörzsölvén magamat. Varázsdoboz, aprókat szökkenve remeg vala a jó VW. Dombos országba vött az útunk, holott a tetőkön újra sűrű napfény, a völgyben újra sűrű köd fogadá a nyugvást keresőket. És le és újra lemerülünk vala a tejfehér masszába, hogy elveszítettük volna terünk természetes határait, s ijedt lebegés tartott volna fogva.

Kéri uram fél kezével a kocsit kormányozó, felét a nyakamra burítá rá. Itt, kiáltá türelmetlen. Sugaros dombtetőn köt vala ki hajónk. Fejér komondor lustállott a szembeni portán, gazdája a kerítésnek támaszkodva figyelt. A köd színpadán bizon ő volna az álöltözetű Úristen.

Kéri Marci pulóverje szúr vala. Annak utána bokor megett szárazságot keresénk és tanálánk. Fekvénk egymásnak mellette a drága napon. Szegin Kéri Márton uram átkozott erővel hirtelen rugóként összegurnyada görcsben, félig oldalt, ferdén, ölembe fúrja fejét. Nagy korty levegőket vött. Dróthajába túrtam, minha anyja volnék, és az eget látám. Kék. A fű zöld, az ég kék, a föld puha, és férfi fekszik az ölemben. Az, ki lassan arcomra hajtá a fejét, és rázkódva ríni kezde, könnyü nélkül, mint a gonosz lelkű özvegyek.

Nem ösmerénk utunk irányát, mi várna ránk és mivé válnánk mű, holott azt tudtam, hogy ezt a mindent és semmit akarom süldőlánkoromtól. Hadd lennék én az egyetlen női személl, ki szűz marad úgy, hogy bármi kéjről s élvezetről tunna. Futnának majd a férfiak, hogy jóóól meg – csudálnának, azazhogy járnának a csudámra... Csuda!... Fázék, és saját ujjaimra vágyok vala. Csak semmi idegent. Félek, félek, szerettem volna nagyon megúsznyi, hogy nem tudom, mi lösz. Félttem a vértől.

Másadjára már bizony vala, mint a halál; meg köllött lenni. Kettőnk tudta, már nincs, nincsen senki, ki visszafordulhatna.

A kacsászatónyi tavacska partján lévő fogadó hátsó traktusának egy mézszagos kamorájában térgyelék a heverőn. A tavon illegő hattyúkat nézegetém, segítetek! Domine Kéri es oda térgyepelt, majd ott folytattuk, hun a

zokogáskor odahagytuk. Lekobozta a nadrágom, mulatságos lehetett, ahogy segítőkészen emelgettem a lábam, akár egy lú. Mindegyre közelebb lőnk, mielőtt belém ért volna, oldalt ledőlünk, s így, a dőlésben, közben, már elhálék életem első emberével, csöndes, szömérmes egyesüléssel, melly a komoly, szép, végleges elhatározás maga.

Vadul megéhezék. Kéri es. Kéri kérdezé a kiföstött korcsmárosnét, ki előtte egyébiránt engemet Kéri feleségeként ír vala be egy könyvbe somolyogva, hogy mit ajánlana, ha mint holmi fáin helyen vólnánk, a Ritzben. Értetlenkedő bosszúsággal, mintha kíváncsiskodtunk vóna illetlenül, válaszolá nekünk, hogy ő őzperkeltet enne, midőre Kéri idétlenül felelé, hogy akkor mű es.

Vigyázzunk, szóla, ne nagyon látszódjon rajtunk a bódogság, mer valamit nem szeretnének nézni az emberek. Hogy ő se?, kérdém púposkodva. Jól megnéze, de nem válaszola. Késebb odasúgta, hogy én csak ne hinném fennköltén, hogy nem öregednék majd meg.

És csak ezek utána, visszaérve a meszelt kamorába, gyött a bársony nehez éjszaka, az a kockázatos, bódolt zuhanás, mellyre várok. Mast gyött bennem es elő, az kire kíváncsi valék rég, az kitől tarték, az kit irigyelék, és az kiért megörültem, mert őtet szerették bennem a legjobban. A szüzesség elvesztése: szelíd, vad, izzadmányos, sikló és fájó, vidám, félelmes, vonyakoszos, keserves, játszos, túrhetetlen, kényes... Meg nem bontható tömb.

Riadva hajnalt hallgatám gyöngéden Kéri lélegzését, és erre a tömbre gondolék, ezen új súlyra és térre, és mondtam ott az Istennek, hogy akkor asszon vólnék.

Petécses, nedves lött a hasam, a szőrem csimbókba összeállt, érezém a ragadást és száradottságot, és nem, nem kívántam megmosdani. Haza akarám vinni magammal, a tetemömön minden illetést, szót, nyálat. Ám nagyságos szegin Kéri Márton értetlen vala, parancsolá, fürödnék meg azonban, és még tám utálkozék es. Éjszaka énekele a rádió. Zöld vala. Akar a fű. Az ég meg kék. Én meg odaadom magamat egy férfinak. Fejér mész-szag bévül, fejér csodák-hattyúk külyel. Jó. Jó.

Lili énekelni kezd.

LILI *Erre gyere rózsám, nincsen sár,
Nincs is az ajtómon semmi zár.*

Nyitva van az ajtóm, bejöhetsz,
Bontva van az ágyam, lefekhetsz.

Addig a házamból el nem mégy,
Míg három szál gyertya el nem ég.
A negyedik is már félben ég,
A szerelem mégis nem elég.

Lili a dalszöveg után továbbdúdol, saját magát törölgeti a rongyával (a kezét például). A semmit sikálja. Miközben beszélni kezd, egyre erőteljesebbek a mozdulatai.

LILI OK: Egyetlen lők lány osztályosim közt, ki a tornászó rúdon felhágnyi bírék.
Egy oka vala, hogy midőre fölérek, az erőfeszítéstül, a képzelgésektül, hogy
ekkora rudat szorítnék combjaim közt, mindég elélvezék, és ezen örömért nem
keveset megtevék. Még! *(szinte sikítva)* Még! *(az extázis után lihegve eldobja a rongyot)* Aztán a karom hóttan csüggett remegőn.

Megjelenik a következő felirat: Történelemhattyú

LILI Hunnap szabadosnap. Ceretem az ünnepéket. Mikor künn felharsan a zene,
mint régen az ágyúdörej, vagy a tankrobaj, nevetve ruháim az egekbe szórám.
(felszabadultan táncolni kezd) Világló mezítelenségem ragyogá meg a várast.
Éjfelete háromszög villyan! A szobrok, komoly dücső férfiak, mereven végig
mérének. Hanem aztán az kirül ezt legkivált ámodni sem lehetett, állam alapító
Szent István szigorúan elmosolyodik. Ettől viszont elszemtelenedék. *(kiáltva)*
Pucér haza! Pucér haza! Kiáltozám eszelősen, és borzongatám a hajam,
ezerfelé szét, szét!
Nem csuda hát, hogy lefekvék a magyar történelem nagyjaival, egytül egyig,
vadon és szömérömmel, mindőjükkal más-más módozatokon. Úgy érvén,
ezennyivel tartoznék ennek a kicsin, sokat elszenvedett, viseltes országnak.
Vala, kinek én valék utolsó orvossága, ölemből hurcoltaték bitó alá, megint
mást én indíték el a fényes pályán. Mélyföldekkal a legszebb szerető Zrínyi
Miklós vala, igaz, ötöt egybevöttem Pázmánnal. Drágám, csúf Csokonaim
elsőre csődöt mond vala, holott nem másadjára, harmadjára meg negyedjére, az
mikoron törénk föl a rokonnal a szerelem nehíz kenyerét. Arany Jánassal másik
küncsökkel tötött ölében kaparánk félelmesen, kinek-kinek szinte külön, mer
Janó drága rettege, nehogy megnehézkésítene. Az örült matematikussal a

végtelenbe találkozáink hú paralelljeivel, Johannus Bólyaival. Ezek utána nyugodom szüzi ágyamban, tetemem nyűtt, lucsokban, ólmosan ébredve így kiáltozék, hangosan, elégedetten: AZÉRT EZ TÚLZÁS! ITT ÉLNED MEG HALNOD KELL! Jaj, de imádom ezeket a palikat!

Megjelenik a következő felirat: Volkswagenhattyú

LILI Be el kalandozék agyvelőm. Szóval hunnap Kérivel meg az aptyával rándulunk egyet valamely erdőbe. A bogárhátújával mönünk. Ösmerem, Hitler elméjéből ugora ki, hogy kõne a népnek egy ócsó, kis éhű kocsi, a Volk (nép) Wagen-ja (kocsi). Várason belül megeszik 14 litert es akar. Az elképzeldés nem gyött be, de mink azé szeretjük.

Domine Kéri hófejér mobilja felett eljárt a szárnyas üdő. Csak csudálám, hogy ebben az idejétmúltságban hová szerte bírom vala raknyi lábaim! És hogy nem vetkezőnk le, ráncigálánk a másón a ruhát, dörzsöljük, gyűrjük. A melső ülést előre toszítánk, ha mint gyerekek kellenék vezetni, és a háttámaszt es meghajbókoltatók. Görnyedezének. Megi az es jó, hogy bepárasodék közben az ablak!

Üdönk immáron vala, helyünk még nem. Elsőbben a Petőfi-híd tövi csöndes homályban búttunk meg, holott hamar műránk dörgedett egy szerencsétlen pára, szakállas, hórihorgas figura, ki röhögve elinal. Kéri futna a satnya gaz nyomdokán, noha én ötet akkor combommal éppenséggel magamba szorítám, hogy azért megkezdett dolgát megbizonyítaná bennem mégis. Már ha szégyengetés földe hulla es rám, élvezés virágozzék belüle!

Budaörs tájt köténk ki, merre egyest nem kerülnék oda. Kurtán szágódánk es, Kéri uramnak néki kedves harsánysággal korjongatni tetszett, zúg vala a szél meg lobog vala hajunk – az mimindent én túlzónak tarték, neki fontos. Rövid nap révbe érvén egy búzatáblával határos erdő mellett. Elfogadván marasztalását, a hó fogságába esvén, rőzsét gyűjteni valánk, akar egy ütődött népmesében. Hideg, poros gallyakat tömni a jeges hótúl kipörgő kerekek alá, és e téli huza-vonyától csúnyán fölfázék. Ülő fürdőkre muszájulék és bölcs fivekből csinált téákra. Ez vala a vég. A rés csípett, meg a hasamat es felfűtta, óranként kellett pisilni mennem, s hogy végigtörülék magamon, a vécépapíron fehér nyálka ezüstözék, pinacsiga szalagja tetememből, mitől egyszerre csak undorodok vala. Az mi nagy baj, majd elmúlék.

Ezért hogy héába vált langyosra, szép puhára az aer, mi csak a VW-ben fekvénk a pakrócra. Eccer térgyeltem, ahogy egy illy hintóban lehet, ő meg megettem szűken, hosszacskán, egy azon ritmusokban kényeztetve engemet a sarokba nyomorítva, az üléshez, az üveghez. Ahogy ő egyesüle vélem, én azonképp a környékezetemmel, az ülés művi szövétével, a Volkswagen falával, egyre közelébb a párával szőtt ablakhoz. Én meg ujjammal a párába firkászni kezdettem. Erre ő hajamat föl és hátra irányíta kérdezé, hogy hülye vólnék vagy unnám, és arcul ütt. A heves mozgásra építményünk lesuvadott. Ez a párás-pofon történelme.

A legeslegjobb az autóban a jókedv vala. A Mindenható Isten tárgyai segedelmünkre jutnak. Én a bennem szökellet vídság okát abban tudom, hogy hintónk átalvevé ütemünket, ing, ropog, recseg, nyöszörög. Mi, hárman: ettől belémszálla a jókedv, s ekkor nem zavar Kéri szorongó férjábrázata sem. Vivát az Otto-motor! Vivát a négy ütem! Vivát a tetemönk!

Megjelenik a következő felirat: Asszonhattyú

Lili elkezd port törölgetni.

LILI De ne lopgyuk a napot, még a végül bé kell gyünni hunnap is. Rühellem a port, a koszt, az ótvart. A redvás kocsmákat, ahova mindég kikötünk Kériverel. Előre kiporolom ottan még a párnákat is. A sikoltásommal megtömött vánkosoakat! Mert minden bársony estönnen terjengősen mulatánk az üdőt, dúskat iszogatva, és minden bársony estönnen elhálánk. Kéri uram nyegéden az arcomba ütte a kispárnát, hogy fojtaná nagy köszönő sikolyaimat. Utána félálomban egymásba szendergünk vala.

Hogy ne fogna gyanút, ki azt foghatna, elméne 2 napokra vissza mutatni magát honn. Nőhöz méne nőtül. Miért ilyen vigyázatos ez az ember, az kit szeretek? Miért ügyel ezennyire a bódogságára, hogy mindenik pillanatát invertárba veszi? Mért akargya, hogy az asszon vigyázna majd rám, nehogy elkanászosodnám? Az asszon a fogadóbú meg mosolyog vala magában és nem néz vala Kérire. Ezt rühellém, ezt a szemlesütögetést.

Circiter amúgy negyven lehetett, három gyereke mind hegedüle, a férje meg sítanár. Üzleti úton vala, min igencsak röhögtünk alattomban, hogy egy sítanár

augusztusban üzleti úton volna. Szerelemre csábító hónap, mondá be épp a rádió. Te nagy Ég! Legyél az én augusztusi hókotró...! Egyíbként szép férfi ez a sítanár.

Mast estönnen nem akartunk elkészni a vacsoráról. Valánk az mint kettő özvegy, irígy várakozók. Észbe vöttem veres tűzű haját, és hogy fősti a szeme allyát. Ha mint a vecsernyéhez külön gonddal felöltözött volna. Bort es ittunk. Hívott úszni a tóra, ugyan nem mék. Nehezen tanálék álmod, kellett volna még bor. A reggeli mézen átalvert a napfény. Megsimogattam a legidősebb fia orcáját. És annak utána a strandra kívánczók. Sandítva oldalt nézém járóját, ékesen ívelt a vádlija, és fényesen barna a bőre. A hasa háj nélküli, apró, pecsenyés mellei valák. Két jókedvű hógolyó. Amint a gyerekeié, olyan a teteme. Leszegett fővel, fél lépésnyire előlem méne - mindkettő ingerelt, olykor mondott egy mondatot. Hogy sok volna a csípős légy ezidén, elkoszhardt volna a víz, és a bójákon túl döglött halak volnának. Itten visszafordul vala, mint ki fontosat mondana: Világít a hasuk, olyan feje.

A parton hevertemben elbóbiskolék, messzi szűrt lángfények és hangok. Fejem oldalt a földre hajlítva, így ébredézék, szemem az asszon hasára és combjára nyílt, mint tájra. Vénusz-dombjára, puha és kemény, húsos, izmos, gyöngéd. Szép! Összeszorítván ajkamat, igencsak elsajnáltam magamat. – Érzem, figyel. Néz és kicsiket mosolyog. Bártortalanul viszonzom. Imádom ezeket a palikat, mutatok hevesen egy falka férfira. Vállat von.

Egy éjen a fürdőházból jövet szinte összeütköztem vele a folyosón. Toporogva kerengőzénk. Annak utána a plafont néztem soká.

Uram-szeretőm Kéri Marci gyött végre. Jól telt a hét végéje a hitványnak, erősnek bírta magát, férfiasan parancsolgata, nagyképűsködék, édes vala. Idétlenül tréfálgatott az „egyest élő asszoni állatokról”, paskolgatá a farom, abszolút hülye vala. Mikoron elmentünk volna Kérivel, az asszon egy lopott pillanatban csúsztatata nekem egy füzetet, Országos Filharmónia, afféle szövegkönyv, hogy abba írta volna bé a telefonszámát. Hallottam a lélegzését. Kérdi: Nem nézi meg? (*mintha kinyitna egy könyvet, és abból olvasna*)

Szent lépteid nyomában én örvendezve lépek,

nem hagylak el én,

Te élet, Te fény.

A léptem Te véd és vezess feléd,

ó jöjj Te és térj be a szívbe,

úgy kérlek.

Figyelt, minden rendülésemet. Elpironkodék, érzém. Mi ez mast? Ez mast az, hogy szeret? Mit tegyek Uram, Teremtőm... Bérontanék a haloványkék blúzába, és a tenyerembe vonynám a két csecsét. Az arcomat meg a dombra teríteném. Örökétig állunk, a kert forró délutáni halálában, önnön tomboló gyávaságunkban...

LILI *(kitör belőle, mint egy vallomás, hadarva beszél)* Révén: férhő akarok mennyi Kéri Mártonhoz, apjaurához, barátosaihoz, a tollforgatóhoz meg a teátristához, mindeniknek feleségeihez és azok mindenik szolgálóihoz. Férhő akarok mennyi Istvány bátyámhoz, a nénémhez, mindenik főnökömhöz, a sarki rendőrhez és Pázmány kardinálishoz. Férhő akarok mennyi magamhoz, az édes anyámhoz és végére édes apámhoz azon céltúl vezéreltetve, hogy maradék kis bódogsághoz jutnék, es a szentségi házasság révén elnyerném az Ég támaszát es Isten bocsánatát—

Megjelenik a következő felirat: Istenkáromláshattyú

Lili elkezdi ütni a száját a kezével úgy, ahogy a kisgyerekeknek szokták, ha csúnyán beszélnek.

LILI Istenednek nevét héába ne vegyed, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül azt, ki az ő nevét héába veszi. Héába, héába, héába...
Egyik iccaka egyest ülék szobámban, küszködve olvasással, előbben magvas könyvekkel, utóbban könnyű szórakozásokra gerjesztő ezzel-azzal, héába. Reá gondoltam, Kérire, csak. Kiboncolám a tölle nyert öreg almapárlatot, Vieux Calvados vala fölírva a hárt yasovány cimkelapra. Nemes ajándok. Kaffé-csészébe bétöltém. Nem tött bódolttá hogy két pohárokka ittam, de azért minden tetemömön dobogás lött úrrá. Az izgatottságon felyül oktalan vidámság, hogy nagyon jó vólna élni, hogy hála járna pusztán annak okáért, hogy vólnék, hogy pusztán vólnék. Jó szívvel gondolék a magos Égben lakoló Mindenható Istenre, mint kevés nap.
Futamodék nyulak bocskorában a szerelmemhöz. Bogarak verődtenek orcám

lámpásába, ócska ezüst hírnökei a nyaréjszakának. Csillagok, tántorgások, egymásba hanyatló fák, és mindfelettünk az égboltás! Ziláltan érkezék, hová nem tiltá meg, jobban én, a házuk elébe. Az ablakok setétben, egy világol csak, az üé. Látám, hogy magába süppedten járkálna, bizon dolgozik a drága ember, és én elérzékenyült őrangyala vólnék, ónám éjjelét, minden, gyerekit, asszonyát. Szeretem ezt a férfit, és az Ég is szeret münket.

Fa megé búttam. *(nézőhöz)* Jó van, tudom mit gondósz, gyáva vagyok. *(legyint)* A fákról amúgy az a véleményem, hogy férfiak. Megvarázsolt, elbájolt férfiak. Titkosan megölelem őket. Mindet! Oda egyengetem combomat hozzájuk, hadd lenne szegéneimnek mire emlékezni.

Jajj, láss dolgot, ottan fölismerém a kezeinek állásárúl, hogy imádkozik! Hogy rettegve imádkozik a beszari féreg! Talám szintén érettem, a júdás! Érettünk, hogy úsznánk meg valahogyan... Erős gyűlölségemben ríni kezdék, és ollyas szókkal rútolám kettőjüket, miket nem merek megismétölni.

A legmegbúsítóbb vala az, hogy magamat útáltam. Magamat útalom most es.

Lili magába zuhan. szünet

Megjelenik a következő felirat: Vágyhattyú

Lili odamegy a seprűhöz, felveszi, nézegeti, egy idő után úgy tartja, mintha egy másik ember lenne. Kérit látja bele. A következő monológ alatt egyre ingerültebb lesz, a végén már ordít a seprűvel, kiadja magából az összes eddig felgyülemlett feszültséget.

LILI Avval húzakodék elé egyókor ragyogva Kéri Márton, hogy az vólna legalja zsigeri vágya, hogy a két nő ösmerné és szeretné egymást... Az ő feje fölött ösmerkednének meg, egy kávés házban vélhetön, a megbeszélés nehézkesen jutna létre, egyik se akarna helyet mondani, nem akarná így kiszolgáltatni magát, hogy neki ez meg az vón a törzshelye, ergo ő illyen meg ollyan vón. Mereven nézegetnék egymást, hát te vólnál az! Kettecskén maradvá, birtokon bévüli és trónkövetelőző, elfeledézének jövetelük nyeggetös céljárúl, fecsegnének Kérirúl, és ő már látná es bódog triászukat. Ha egy fedél alatt élnének, nem akarna úgy túlazni, hogy a nők közösen főznének, de arról már nem mondana le, hogy parfümöt cserélnének, pirosítanak meg egymást, illetve fölfednék, hogy egyforma a mellet fogó kosárocska méretje. Persze, az én rovásomra. Ő a legkevésbé vólna kivételezett, ellenkezön. Evvel húzakodék elé

ragyogva Kéri Márton.

Istállóhoz illendő possadt szitkozódásokkal válaszolék néki: rogya rád a magos Ég, az minek minden bukott angyali hárfáznának girinceden, rohadt csaló, kéjed ne tanálna véget se nap, se éj, mégjobban aszódna el dús ágyé kod, nyalogatnád hát anyád gennyét, melyet te üttél fiaként az anyák örökön szent tetemén! Álom és valóság egyberomlásárúl handabandázol, és az álmokép nagyszabású! Minden nagy, és fő te! Te maszatos, gyáva! Nem a szeretet és nem a szenvedély, de még csak nem es te, hanem a szenvedés a nagy. A szenvedésben bízol, hogy az majd megtisztít, te szerencsétlen! Hanemha könnyebb szenvedni, hogysen szeretni: hát jó! Szeress, szeress, szeress! Kettőnket szeress, de egyszerre, ne egymás után. De ne merészeld a mondatot mondani nékem, az mit néki, és ne merészelj ugyanúgy az arcomhoz nyúlani, és ne merészelj ugyanúgy élvezni! Abban percre se bízz, hogy szeretném, még néked se hiszem, hogy igazán szeretnéd a kis asszonkát, nem szeretem ötet, és soha nem es fogom – ha ez eszembe jut, téged se, korcs áruló! Nem szeretem a haját, nem szeretem a nevetését, undorkodom a fogait burító nyáltúl, undorodom az ajakfestésitúl, nevetséges, hogy kisebb melltartót hord a kelleténél, undorkodom a melleitúl, a termékeny öletúl, a kedvességitúl, gyűlölöm a gondoskodását, az alázatosságát, gyűlölöm a jóságát, és legelsőbb azt gyűlölöm, hogy tégedet szeret! Gyűlölöm a kitettségemet, hogy én es szeretlek tégedet. Ez ilyen egyszerű, csak te reméled alamuszin, hogy vólna egy aranyfodros felhő föld és ég közt, holott egyben üddegélhetnének. Ezek Föld és Ég, és középen angyalka, te! Hajad a homlokodba hull, pofád elnyútt, halott, csak a szemed él, te, te, ha rád nézek, görcs áll a hasam allyába, és rívlak, úgy szeretlek, te pojáca! Ígyen válaszolék, és azon percben iránta nem érezék mit se, poros vala mi vagyon, szürke, karcos.

Lili eldobja a seprűt. Teljesen kiábrándul belőle. Visszateszi a fülére a fejhallgatót, ismét úgy beszél, mintha tananyagot mondana.

LILI Arany: mezőnyi ágyon elhagyatva, nem tragikusan, holott udvariatlanul, sem jóra, sem rosszra nem várva, az mikor a késő délele nap árvíz szerűen előnti a szobát, hogy megszűne az egyedűlség, szemet lehúnyva szédűlnyi alá vagy fölé (még nincs döntés), s az arany fény-nyalábba mint hattyú csörbe...

Nézni: Nézni csak, csak nézni, az üdők béfenekléséig, tégedet, egytestedet,
aki vólnék... *(leveszi a fejhallgatót)*

Megjelenik a következő felirat: Abortuszhattyú

LILI Mikor Mari kiszalada e kies országból, én egy éleletes asszonnyal kerülék párba, hogy kettőseleg takarítunk vala. Jó eszű és nagy munkatehetű asszon-állat vala, órákig szó héán bírt kulizni, és az üdő futását fáradtságom mellett csak a kis bajuszkájára odaülő verítékcsöppek megjelentették. Másutt meg napában akar többet mesélé méhszáj-operációját, a szülés utána megrenyhett izmok nehezét meg a műtétnek elig nevezhető kis nyisszantást. Kisanyám, ígyen említe, kisanyám, csak te vigyázzál, mert megkeményítették az abortusz-komitét, úgy lám! A fejesek szerént fogy az ország, pusztul a magyarság!... Az anyáik picsáját, azt, kisanyám, illetve éppen hogy az enyémet, az én pinámra ezek ne mentsék az országot, alja képmutatók! Valljál mindent arccal, hogy egyessen élnél, hogy elhagytak vón. Szégyengetnének a matató honatyák, valld, hogy spirált használnál, holott nem írták jóvá. Hanem egy sperma mégis átal vergődne a zárlaton, de azt azannyira megsínlené, hogy a gyermek talám nem lön tellyes... Jó, kisanyám, ne ríjj. Nem lössz.

Nem érezék sömmit, nem testben, és nem lélekben, fájdalmat es elig. Csak azt az átokvert illetéktelenséget, hogy ottan turkáltanak énbőlőlem. Egy csippentés, annyi. Ha mint valakik bent, belyül, csip-csip-csókát játszottak vólna. Kik? Na és ki vólnék én? Kicsoda? Élet-halál hitván ura!

Egy angyalá tött, elrekkentett, pázsitjában lévő gyermek, az bizon szíp. Nem több, mint 3 kiló. A szopásnapló tanúsága szerént a fejlődés töretlen, a kis mohó gyarapodása nyugtató, 9 hónapokig szopós, szinte vas-gyúró. Nyaválái szelíd futásúak, üdőben kezdé a járást és beszélést. Szobatiszta. Éjen es. Kamoraszéket használ. Önállóan. Fejét ilyenkor le a földig teszi, és úgy nyúl hátra vissza törteni. Saját madár, a keze vólna a szárnya. Napában alszik.

Minden ételt megeszik. Nem balkezű. Az ujját nem szopja. Nem úgy vánkossai csücskét; csücsköz és szopóz. Kényen ösmerkedik, bár nehez vóna megmondani egyest vagy párban játszódnék jobban. Szívéhez legközeli szere a párna, és egy béle-fosztott Mackó, az kit ő kettőnek tart, kik veszekednének és ő édesgetne. Félénknek nem az, jobban dacos, rívós és közvetlen. Nem

jutalmazzuk. A generálkérdésre a választ megtagadjuk, mineműnek látná a szüle ő gyermekét.

Lili énekelni és játszani kezd, mint egy gyerek.

LILI Csip-csip csóka, vak varjúcska, komámasszony kéreti a szekerét, NEM
ADHATOM ODA, tikok ülnek rajta, hess, hess, hess, hess...

Megjelenik a következő felirat: Halálhattyú

LILI A hazudáshoz oda lehet szokásban hanyatlani, ha mint Stockholmban a hideghöz és a Kárpátok ölelésében a mocsokhoz. Nem akarnék tódítani. Jobb hazudásban élni, hogysen valakinek hazudni. Magahazudás ez es. Édes magzatunk elhaltát minden áron feledni vakarkodánk, és viharos utunkban sokasan álltanak, olyak es, az kiket szeretünk vala. Ugyan nem hárítanám magunkat dücső nagy Urunk végzésébe, azért lött így, mert így akarjuk vala. Mert én szeretem vala Kéri Mártont és néki kedig nem vala erője engemet nem szeretni. Idestova egy esztendője ösmerénk egymást, nem nagy üdő, de vélünk sokak megestenek szintűgy.

Tennap is találkozánk. Nem a strand elébe, hogy az ész diktálna, hanem bent, a rózsálgasok közben szörzénk a találkozást. Ismeretlen férfi álla még ott, miért meghökölék. Magosabb Kérinél, vékon, szíjas, ékes ember. Karcsú és szőretlen, bőre nem ereszkedik meg, vakítóan fejr, csak néhány barna öregfolt a kézfeén jelenté a múltó éveket. És az a homlokhajlásív! Meg a mákos haj.

Tétoán nem ösmerém fel a kapcsolót. Dültek a rútveres padnak, ottan látám meg a hasonlóságon túl a rokonság fokát. A két falnak dütött partvis, apa, fia.

Hallgattanak. De mit es mondhat apa a fiának és fiú az apának? Kő a kőnek mit? Hevernek.

Kéri rám rivalla, mit keresnék én ottan, erre kerekede nagy ribillió, atya feddé fiát így szólni kisasszonhoz – és indula e keserves nap, holott fényesnek látszódek.

Kéri az apjával elköltött estékrül mond, a vacsorákrül, hogy közöst néznék a váras hosszan nyújtózó, csillámpozó fényeit, és hallgatják azon únhatatlan berbitelő zsongását. Aztán idősb Kéri kérdi, szeretnék-e tombolni, mire rávágom: nagyon es! Taglalja udvarolgtva, hogy mi es vólna hát a tánc, hogy a tánc vólna az élet, az indulat, érzés, a létezés. És mi a létezés? A létezés kedig

az üdőbe fagyott végtelen, korlátos öröklét, kislányom.

Illyen kis roppanásokkal haladtunk. Bedobá, hogy akkor ugorjunk le Fehérvárra, vólna ott érdekes kiállítás. Erre a két férfi belekezd fondor tárgyalásba a reneszánszról, a parányi, radikális elmozdulásokról, Cézanneról, a keresztről mint formásságról. Sugárzó, csöppnyit rátarti szeretettel bántanak egymással, látszék, kölcsönösen büszkék a másra. Te vagy az én egyetlen apám, te meg az egyetlen én fiam. Immár csak nevetni lehetett. Üres nevetés vala ez, üres és hite hagyott, és benne sem marad vala mi sem. Mégis csönd lett azon órán. Fakó, hevült arcak, és akkor átértettem, miről vagyon szó. Mocskos, nyamvadék disznók, hát erre mén a játék... Nem vigyáztam vala, így megöregedtem vala mellettök, én szerencsétlen, szegin liba. Húha, be elszaladt az üdő. A buta fejemmel nem tanulók én semmiből. Elmegyék velük arra a kiállnyításra honnap. *(nézőhöz)* Na jóccakát. Hunnapután tanálkozunk.

Lili összepakol, majd kísétál a teremből.

Megjelenik a következő felirat: Inventárhattyú

Lili előre felvett mondatai hallatszódnak a hangfalakból. A mondatok összecsúsznak, egy idő után már nem lehet kivenni egy szót sem a zsivalyból.

A mondatok:

Lilikém, ottan vagy? Itt vagyok! Látod ott a gerendán a kampót? Mellyikét? A horgast, ahun a viharlámpát tesszük. Látod? Látom. No, édosöm, Máriusz bátyád oda akasztá meg magát!

A legmagasztosabb érzések keverednek bennem a legútszélibbekkel.

Előszer utazék alvó kocsiban. Hárman vónánk. Döccenünk, forgolódunk. Kurta neszt követőn egy kéz elfogja a faromat, belesimít, hamarsággal tovább áll, gyöngéden fölfeszíti párás kisanadrágom, de ottan es csak suhantásra üdöz, nem visz végbe engemet. Reggel lustán vizslatom üket, a férfit s az asszont, melikök lehetett, a kezüket. Egy tetemöm vagyon.

ÉPPEN: szertetárt lábaim közé kukkantva, a varrásinál örökkön örökké megfeszítő harisnyanadrág alól átsetétlek, átsetétlik a göndör, nyirkos gyönyör: mast éppen nem kellek senkinek –

Kimostanak, kiséptenek. Megdúltak. Vér vagyok belyül, vér vagyok külyel, vér a pinám.
Egy kérdés vagyon csak belőlem, FOGHATOK-E még élvezni? – aggódó kéjtulajdonos.
Fiúgyermek lett vón. Férfi. Én nő vólnék. Egy tetemöm vagyon.

A combom lappadás, horpadó csüngés, a bőr hibái: elszíneződések és megszáradt pattanások
lesuhadni készülő koppanási. Vékon a bundácskája, holott ékes barna a fő teteme.

Tüllel béfedett, sápatag, reszkető ajkú halottak duzzadt, lila ujjainkat egymás ölébe fúrva
fúrtuk, keserves szél sepegt a megalvadt vízen – – cygnus mortis.

Mikor hirtelen abbamarad a hangzavar; egy mondat még elhangzik:

Egy tetemöm vagyon.

sötét

HANG 1984. április harmadikán a 70-es számú úton a főváros határában közúti baleset
történt. Egy autó lesodródott az útról, és frontálisan ütközött egy fával. Az IE
32-96 rendszámú fehér Volkswagent Kéri Márton, 35 éves újságíró vezette, és
két utast szállított. Kéri Zsolt, 65 éves nyugdíjas a helyszínen életét vesztette. A
19 éves Csokonai Lilit súlyos sérülésekkel a legközelebbi kórházba szállították.
A rendőrség szakértők bevonásával megkezdte az eset kivizsgálását.

3. jelenet

*Nyomasztó zene hallatszódik. Ahogy lassan visszajön a fény, Lili kerekesszékekkel köröz a
teremben, egyre gyorsabban és gyorsabban. Hirtelen áll meg, egy darabig nem mozdul.
Minden vidámság eltűnt a szeméből, lábait takaró fedi. Élettelen hangon kezd beszélni.*

Megjelenik a felirat: A tizenhetedik hattyú

LILI Az ispotályban orrom csúcsáig béfedett múmia vótam. Nem valék képes
visszaidézni arcomat, nem vala rólla emlékem, kiesék belőllem.
Tükret nem adtanak, de pióca természetem elemészté a felcser türelmét, ki
sápadtan kiálta, hogy akkor adatnék nékem! Meglátván ezen géztömböt, feje
átkozott monstrumot a tükörben... *(üvöltve)* Elloptátok az orcámat, tü
szemetek! Hájas hóttak! Adjátok vissza! Most azonnal adjátok vissza ti
rohadékok!

Hallgattanak a nyúlszívűk. Nem tudták még, mennyi nyomosan roncsolódott volna orcám. Talám egyetlen ép foltocska nem maradt rajta, nem lennének orrlyukaim s fülcimpáim, és heg heget érne majd ottan olly förtelmesen, hogy nem lenne senki, ki reám merne pillantani. Saját pofámat nem tunnám nézni. *(elővesz a takarója alól egy fényképet önmagáról)* De most nézem ezt a fényképet, és látom, látom, ékes vólnék.

Mindezekből elhatározám, hogy kamrámat megaggatom ábrázatom régebbi leképzésivel. Mondák, ne csálnám meg magam, szoknám jobban a tükreket. Dehát a tükröt szoknyi nem lehet, összeromboltatom őket, nekironték a politúros asztaloknak, kettős ablakszárnyaknak... Nyugtatót kapok vala és nyugodt levék.

Még ottan meglátám dögletes figurámat egy rám meredő ártatlan, átkozott szempárban. Levelezésbe kezdék leendő ház-gondnokommal, tüntetné el a tükreket onnét, és általan lenne minden matt, ötet érkezésemkor látni nem kívánom.

Hol lakom, a vékony, riadt utcában, az ahová ablakom nyílik a K. út egy közönséges mellékutcája vón. Az ablakhoz evickélék – és fölmérém a terepet. Elbolyongék a bosszú tervezgetésének édes töredékiben. Leshelyemre érek hát, melly kitartás, határozottság és furfang nélkül nem lett volna.

Így nyitták rám az ajtót. Kegyelmed kicsoda és hogyan merészel? – kiáltám fordulás nélkül neki az üvegtáblának. Teremtőm Uram, mi elváltozék a hangom selyme es, a nyelvem szakadt és pörzsölt lött. - Csókolom, a házmester – vala a válasz. - Akkor kelmednek ösmernie kék rendelésimet, mellyek kívánt magányomra vonzanak... - Ó, kisasszonka, én görög vólnék. Egy görög férfi. Ne értsen el, ugyan nekem asszon nem vezényel! – Nevet vala. – Csak a felesem, az meg prédára való, már megbocsát. - Elég hát, gondoltam. Elrúgva magamat az ablaktúl, székestül perdülék. Arctúl arcba. Odafigytanak vonásai. Juttatok vala neki üdőt, gyönyörködne bennem ez visszás módon.

-Mit akar? Majd kéretem, ha szükségem van kelmedre. – Mint kit letaglózának, állá úgy. Nem hittem vóna, hogy így leplezéstelenül, ennyire meztelen lehetne bámulni. - Magasságos Egek! Be szíp a haja! - *(nevetve)* Kelmed ütődött. - Nem, kisasszon, csak görög.

Avval a görszék megé lépe, hogy megmutatná a lakást. Beszélni kezdett, és beösmerné rökönységét, holott ezt saját butaságának köszönhetné, mert

leveleimből valahány sebhelyet várt vón, kedig ittígyen az egész változék, mi látszik az eredeti nélkül es... Belegabalyodván gondolataiba, elhallgatott. – *(kiabálva)* A fészkes pokolba tologat itten?!

Ha mint álombúl riadtam vóna. Duromságomtól meghökken vala, ettől megnyugszék. - Hónap bészereztem a küszebnél a följárókat, csiszolok maradvány parkettábúl.

Múlnak a napok, fogy bennem a türelem. Estönnen rút pálinkát iszom, melly könnyíti az estét, és elnehezíti a reggelt. Kocogtatást mellőzve, vidáman csertet Naxos, a görög át hezzám megjavítani frizsidert, boylert. Én az íróasztal mögött ülök, és írok. - Lakik vala éppen itt a kisasszonnak elébe egy fiatal ember. Egy ugyan furcsa fiú.

Felesége temérdek, egész masszívum, barátságos, sváb asszon. Főz rám meg takarít ócsón. Faggatám, ki lakott vón elébem. Ugyan, mért érdekelne az engem. Csak kérdem. Hát ne kérdezzen! Azon hirtelen megösmétli üveltve, nyakán remegnek az erek es felduzzadnak.

Bolyong bennem a fájdalom. Várákozom. Ha mint egy játékbaba lennék. Gurgatom a játékszoba falai közt. Sikongass, kicsi bubácska, sikongass. Ám sikongató nem vala belé építve.

Innét hallgatom vesződésüket a vékonka falakon át. Naxos az imént vágtat vala ki feldúlva, köszönés nélkül, erőst rántva vetemedett ajtómon. Magábúl vetkezve követelék, hagynám békéjében, ő az adót böcsületbe befizeté, ha erre gondolnék kutakodásimmal. De én csak azt akarám kitudni, hogy nem lett volna neve azon fiúnak. Szerénte azon fiú meghótt.

Reggel lábomnál csücsöl és bocsánatért esd. Közönségesen kidobtam. Meg se moccan. Hogy kegyeskednék valóban feledni tennapi bal-léptét. Ő esztét vesztí ezen moslék országban, képtelen alkalmazkodni, mert ilyen a vére, mert ő déli. Szereti az Istent, fordítva az északi, ki azt akarná, az Isten szeresse őtet, ezért könyörögne alázatosan. A déli abbúl indulna, hogy és minek utána meg tekintette volna Isten amit teremtett, ímé igen jó vala. Hogy jó. Hogy ez ittejt jó, jó, akárhogysis. Ezenközben a paplanom simogatja vala. - Jó paplan, úgy-e, nekünk es ez vagyon odaát... Ma epilálták a feleségem lábát... Kedig szeretem a szórt...

Eljárásomat nem mentegelném, nem hivatkozom a szenvedelemre. Őszintébb leszek: nagyságos szegin K. uрам a lázáret-kezelés alatt egy ízben vala bent

nálam, és – Egyre üresebb és nehezebb a fejem. Gyűlöletzsák, fájdalomtorony. Ez a Naxos fain ember lett vón. Egy finom lény. Remegő kézzel cigarettára gyújt, szippant búzes szivarkájából. Apróka, mélyen benn ülő szeme könnyüvel telik meg: finom, nem mifélénkünk. - Nem ellenedre mondom, nem es szemrehányásúl, de nagyon fáj, hogy nem szerethetlek úgy, mint akarnalak. – Ezt én mondom vala. Pillanatonként másikat gondolok. Hogy Szép meg Nagy dolog vólna ez. Nem bújkáló, hanem titkos. Így teli a szív. Így nyugodt. Vajon meddig? Szegin Domine K.!

Tetszik, mégis nem lehet gyűlölet nélkül élni. Zokogni és ölni tunnék. Csinyálni nem csinyálok semmit, ülök. Csönd vagyon a házban, ez a magány, a csönd, a csöndességem. Apámuram, gyönyörűm, válaszoljál, mondj igent vagy nemet. Segéts. Tunni kívánom, Istennek tetsző-e az életem. Beszélj. Nélkülem te se vónál apa, ne feledd.

Jóleső, ha férfi vagyon a környékezetemben. K.-ra es könnyűbb szívemmel gondolok. Könnyűbb megelevenítenem a tetemét.

Bégyött az ispotályba K., én múlós szerelmem. Ekkor a felcserek nem es sajdíták még mennyi maradt vóna belőllem. De az vala kétségtelen, járni többé nem fogok. Mégújra nem gyött. Kiterelt az életiből. Csak ugyan ezt vélem nem lehet megtenni! Mentségére mondom: ezt én se gondoltam vóna, hogy engemet el lehetne hagyni. Tetőmig szerelem vólnék! És ezt a Domine igen es tudja! Én nem azt kérém, hagyná el családját. Azt se, hogy szeretne ki feleséből. Nem kérék semmiket, csak őtet. Lenne minden úgyan, hogy te akarod. Még osztozni es hajlák. Ki kívánhatna többet... Elhagyni tunnám, lemondani rólla nem.

Mert: ittígyen valahol állj-t kell parancsolnom, hogy magamra tudjak ösmerni. Meglehet, hogy magamra túl sokat bízok. Ki, ki az?

Azt mégis ösmerné el, Naxos uram, hogy azon fiú, a volt lakó, titokzatos körülményekben tűnik vala el. - Elösmerem. - No és a vizslatás? - Ollyan kérdéseket töttek fel, mikre vala kész válaszom. - Az jó szöröncse. - Jó. – Csönd. - Akkor mast a kezeimben vagy. – Nevet. - Csak egy kicsidet.

Szerelés közben lepottyott az okuláréja, bele az ölembe. Okulálás a pinám.

Hány dioptriás?, kérdi. Meglep, hogy jár az ű esze es.

Örökkön kezet nyújt, kezel, orozva igazít a termosztáton, s mesél azon fiúról.

Igazán finom szerelem ábrája. Nosza, ez valami héányzék nekem. Amúgy es halálra ingerel a részletezés, ahogy vitáikat visszaállítja eredeti formára. Hogy

részben az ő szerelmétől, meg a maga ifjúságától lett volna bódolt, vakmerő és fennhéjázó. - Kevés valék neki, Lilike, kevés... Átlépett rajtam, a kis seggemfitty! Telfőlesszájú, piperés búzavirág!

Naxos, édes, únlak. Két nap fogva a szeretőm. Közel engedjük vala a mást, és erről a határszegésről immár nem lehetett nem tudást venni. És ehhez gyött még a test. Féllábú nővel hálni szöröncsét jegyez, mondja Naxos.

Tapasztalásim szerint férfiak mihelyst bébocsátást nyernek asszonba, azontúl leg aljább egyenlőnek alitják amavval maguk. Mastan már vélem: engemet es ottan lehet hagyni. Mindent meg lehet tenni – ha hagyom. A görög es le fog rázni. El fog tűnni egyszerűen. Mindenesetre érzékeltetem vele a hatalmasságomat.

A fájdalom még a gyűlöletnél es rosszabb. Reggente ima, megújítom a gyűlöletem. Hiszem es, közelebb kerülök Uramhoz, Istenemhez. Soványabb vólnék, mint szeretném. Ezt kérné tőlem az egyetlent az Isten, a bordáimat? Sokat gondolok az Istenre, ugyan neki es gondolni kéne rám. Lehet, hogy vóna imádkozás, melly nem rimázkodás és üzleti ajánlat?

Főképp szájalomra méltó vólnék, nem szeretetre. Nem szenvedélyt keltek. Szeretetnek nevezem a sajnálatot és lelkiösméretfurdalást, mert nincsen más. Megvet, ettől kis jó kedűm támad. Időkben rajta kapom, hogy menekülne. Elsiet. Kedig jó szerető a görög. Az a „titka”, hogy szereti a saját tetemét. Merevebben ülek, hogy tennap és hónap merevebben, hogy ma. Ollyan hihetetlen. A saját életem hihetetlen.

Nincsen lábom, ezt kinek hinném el? Magamnak sem. Ölembe pillantva semmi gyanúsra vagy rendeletlenségre nem lelek. Plédek örvénye. Árulkodóbb a szegletben a poros pár lábbeli. Kinek hihetném el, hogy én már soha ezen életben nem veszek magamnak cipőt? Az embernek kell cipő.

A lemetszett lábaim fájnak. Hogy éppen azok! Terjed, és befutja mind tetemöm. Belakta. Lakása vagyon bennem. A fájdalom gonosz. Akar az örök-kéj, fárasztó ez. Fáradt vagyok. Nem akarok semmit, azaz magamat nem akarom. A fájdalomtól púposodom. Nincsen ottan már se hús, se pecsenye, se csont, a fájáspup vagyon. Üvöltésemre, mint a nyálgömb kipukkad, és gyűl újfent kicsit másképp, hogy megent ne tunnék sömmit.

Nem tudom, mi az alázat. Talám a fájdalom tanítása.

K. felese beadja két kölykét a bogárba, azok összegyalázkodnak a helyeken,

midőre az asszon őket ócsálva közibük szó. Hallom az autó tovapöfögését. Ezer más kezül es ráösmernék a VW-ra. A falhoz kerekezem, mankómmal durván általkocogok. *(üvöltve)* Naxos! Vigyázz ide, görög, mast átalviszel oda ahhoz a férfihöz. - Lilike, mit akar csinálni? - Ne szöszögj, szükségem van rád.

Ősz vólna, sárga fény hull az útra, kéz emeléssel megálljt intek. *(arcát felfelé tartja)* Tudom, tudom, tudom, ábrázatom maga es sárga, hulló, sápatag, őszi falevél. Melegszen. *(kiált)* Tovább!

Szóttanul, az erőlködéstül sinlődve, ráncigál fölfelé. - Mast menj el szépen. – Lilike! – *(sziszegve)* Takarodj! - Lilike, kérjen bármit, megteszem!

Esmét a butasága burít ki. - Értsd meg, nem érdekel, te korcs! Menj innét! - Elfut.

Bíbálokodom Domine K. ajtójával, item a küszeb, vigyázón, lassan engedem a gumikereket, ne csapnék zajt. Bényomám a fehér szárnyas ajtót. Ennyi zajra hátrafordul. Szemében rémségbe beszakadó kíváncsiság van. Egyből lövök. Felemelkedik csudálkozva az asztalátul, hogy a filmekben, holott nem hat a golyó. Még lövök az ódalába, a hátába, mindösszesen négyszer. Folyt engem néz, fekvé es a szőnyegrül. Semmit nem érzek, elégtételt sem. Minden véres, vérben vonyog elibém, értsd meg, elmúlt, elmúlt, hát elmúlt... Rózsa vérvirág szivárgodik a mellyén, terjed. Nem, a szerelem nem múlhatik el soha, soha, soha!!!

Sokáig fogok élni. Ha kell, angyal leszek. Szenvedéllyel vagyok rakva, csak erővel nem. Egyest vagyok. Nincsen valaki megösmérne.

(szünet)

Már egyszer asszon löttem, elégedett valék és tikkadt, tetem a tetemembül. Magamhoz szorosítám nagyságos szegin Kéri Márton uram ékes kezeit. A tórul felszállt vala a pára. Hattyúk úsztanak, tizenhetet számoltunk össze. A tizenhét az prímszám, mondá Kéri uram. Prímszám kedig az vólna, mi csak őmagával és eggyel vóna osztható. Osztható meg az, hogy maradék nélkül megvan. Igen, a tizenhét prím, tényleg. Csak az számít, mondá Kéri, amit az emberek az elalvás előtti öt percekben gondolnak. Az öt es prím, válaszoltam. Leszállt vala a setét. Tó, hattyúk, sáras, meszes udvar. Sohult egy ember! Nem látom a kamrában a férfit és nem látom a leányt sem, valaki én vólnék, nincsen senki... Ekkor az égbül por kezd szitálni. Selymes por, szürke és rózsaszín,

szüntelen hull, hull, betetézi a hattyúkat vastagon, a fűszálak meghanyatlanak.
Arcom. Pillám. Ajakom. Hajam. Filem. Az orrlíkok. Akar bévülről es eshetnék,
ágas-bogas tudómre, a szívemre, a májamra, a méhemre. Szömérmemre. Elföd.
Se előre nem bírok nézni, se hátra.